

Voorzitterschap van de Kamer
Academische zitting
ter ere van Tunesië
na het bezoek van president Moncef Marzouki

1 april 2014

Dames en heren,
Met uw graden en titels, in uw ambten en hoedanigheden

Het is mij een groot genoegen u vandaag hier te mogen ontvangen, op deze symbolische plaats, de Kamer van volksvertegenwoordigers, de officiële benaming voor een plek die boven alles het Huis van de Democratie is.

Mij is de zeldzame eer te beurt gevallen om door Tunesië te worden uitgenodigd voor de viering van de goedkeuring van de nieuwe Tunesische Grondwet. Ik ben dan ook verheugd dat ik u hier vandaag passend kan bedanken voor dit uitzonderlijke voorrecht dat mij in februari jongstleden gegund werd.

Het was een plechtige en ontroerende, ernstige maar ook blijde gebeurtenis, zeker voor het Tunesische volk, maar ook voor alle democraten, en bovenal voor al diegenen die voor hun rechten en vrijheden blijven vechten. 7 februari 2014 is een historische dag voor Tunesië. 7 februari 2014 is en blijft een dag van hoop voor andere democratieën in wording.

Elke staat heeft zijn verleden, zijn cultuur, zijn gebruiken, zijn ambities, en er bestaat dan ook geen universeel geldende methode voor een geslaagd democratiseringsproces, maar het succes van de wegbereiders is moedgevend, en zij die op hun beurt naar democratie verzuchten, trekken zich op aan dat voorbeeld.

In uw nieuwe Grondwet zijn onder meer de fundamentele vrijheden, het primaat van het recht, de scheiding der machten en de onafhankelijkheid van de justitie verankerd.
Dit niet vermelden in dit halfroed was voor mij ondenkbaar.

De nieuwe Grondwet, een document, maar wel een van fundamenteel belang, met enkele handtekeningen, maar wel van illustere gezagsdragers, is een eerste stap. Ik wil in dat verband ook hulde brengen aan het Tunesische maatschappelijke middenveld, dat op geëngageerde en krachtvolle wijze bijgedragen heeft aan de totstandkoming van deze tekst, een compromis tussen moderniteit en diversiteit, net zoals ook het Tunesische volk die kruising van moderniteit en diversiteit belichaamt.

De weg is nog lang.

Men zal de stabiliteit van de Staat en de vrede in het land moeten vrijwaren, en de grondwettelijke rechten en vrijheden moeten concretiseren.

Daarnaast zal men ook de werkgelegenheid moeten bevorderen en het economisch herstel moeten stimuleren, en voor sociale welvaart moeten zorgen. Men zal de netwerken en partnerschappen moeten blijven aanmoedigen, en de ontwikkeling van diverse sectoren, zoals de sociale economie, moeten ondersteunen. Tunesië is klaar om al die uitdagingen aan te gaan.

België - dat, tussen haakjes, kan bogen op enige ervaring inzake het sluiten van compromissen - is blij met het uitbotten van de democratie in Tunesië, en in navolging van Europa wil ons land zich solidair tonen en mee de schouders zetten onder uw toekomst. Ik moedig onze regering er in het bijzonder toe aan voortgang te maken met de demarches met het oog op de omzetting van een deel van de bilaterale schuld in projecten voor sociaal-economische ontwikkeling.

Dit zou meer zeggen dan woorden, dit is een krachtig signaal om Tunesië in zijn ontwikkeling en overgang naar een democratisch bestel te steunen.

De voorbije drie jaar hebben we een fenomeen zien opkomen dat een verschijnsel sui generis is geworden: de Arabische Lente is een overkoepelend begrip geworden, maar die lente kende niet in alle landen een even voorspoedig verloop.

In Caïro waren er de manifestaties op het Tahrirplein, in Jemen kwam het volk op straat in Sanaa, in Bahrein was er het straatprotest in Manamah. Er waren de gebeurtenissen in Benghazi in Libië, in Syrië... evenzoveel opstanden die in de kiem gesmoord, in de knop gebroken, neergeslagen, de kop ingedrukt werden, opstanden die nog woeden, met zo veel leed, zo veel geweld, zo veel opborrelende hoop.

We schrijven 2010.

We schrijven 17 december.

Die dag stak Mohammed Bouazizi zich in Sidi Bouzid, in Tunesië, in brand, en daarmee bracht hij een Arabische Lente op gang, die in dat land in een serene sfeer en met verstand kon ontluiken en tot bloei komen.

Mohammed, wiens eerste voornaam Tarek was, verkocht fruit omdat hij geen werk vond.

Moge zijn god hem vertellen welke zaadjes hij met zijn actie geplant heeft.

Mogen zijn vrienden, verwanten, zijn volk de abundante vruchten van zijn offer plukken, de vruchten van de vrijheid.

Dames en heren, dit wens ik voor Tunesië, en weet dat ik vol bewondering ben voor de weg die uw land reeds heeft afgelegd. U kan op mij rekenen voor de weg die nog voor u ligt.

André Flahaut
Voorzitter van de
Kamer van volksvertegenwoordigers
Minister van Staat